

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy – w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Marcin Oleśko

Protokolant: sekr. sąd. Dawid Lesiakowski

przy udziale Prokuratora: Kamila Majda

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2016 roku,

sprawy **J. W.**, córki J. i W. z d. R., urodzonej (...) w m. P.

oskarżonej o to, że:

w dniu 14 sierpnia 2015 roku około godziny 19:00 w miejscowości B. na ul. (...), gm. S., pow. (...) woj. (...), nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wykonując manewr skrętu w prawo na skrzyżowaniu straciła kontrolę nad kierowanym pojazdem w wyniku czego zjechała na lewe pobocze, gdzie potrafiła pieszą S. B. w następstwie czego nieumyślnie spowodowała u pieszej S. B. obrażenia ciała w postaci wieloodłamowego złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej, uszkodzenia łąkotki bocznej kolana lewego, otarcia skóry barku lewego, stłuczenia głowy, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów jej ciała na okres dłuższy niż siedem dni w rozumieniu przepisów Kodeksu Karnego.

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk

1. oskarżoną **J. W.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 1 kk i za to na podstawie art. 177 § 1 kk wymierza jej karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej na okres próby 2 (dwóch) lat;
3. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonej karę 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;
4. zasądza od oskarżonej J. W. na rzecz oskarżycielki posiłkowej S. B. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem w sprawie jednego pełnomocnika;
5. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 146,84 (sto czterdzieści sześć złotych osiemdziesiąt cztery grosze) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem opłat.

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie wpłynął wniosek prokuratora złożony w trybie art. 335 § 1 kpk.

Na posiedzeniu dnia 18 kwietnia 2016 roku Sąd uwzględnił powyższy wniosek

i wydał wyrok w trybie art. 343 kpk.

Jak stanowi art. 424 § 3 kpk w wypadku złożenia wniosku o uzasadnienie między innymi co do wyroku wydanego w trybie art. 343 kpk, sąd może ograniczyć zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć. Dlatego też Sąd w dalszej części ograniczy uzasadnienie do omówienia wskazanych okoliczności.

Oskarżona J. W. w dniu 14 sierpnia 2015 roku około godziny 19:00 w miejscowości B. na ul. (...), gm. S., pow. (...) woj. (...), nieumyślnie naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wykonując manewr skrętu w prawo na skrzyżowaniu straciła kontrolę nad kierowanym pojazdem w wyniku czego zjechała na lewe pobocze, gdzie potrafiła pieszą S. B. w następstwie czego nieumyślnie powodując u pieszej S. B. obrażenia ciała w postaci wieloodłamowego złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej, uszkodzenia łąkotki bocznej kolana lewego, otarcia skóry barku lewego, stłuczenia głowy, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów jej ciała na okres dłuższy niż siedem dni w rozumieniu przepisów Kodeksu Karnego, swoim zachowaniem wyczerpała dyspozycję art. 177 § 1 kk.

Sąd uznał oskarżoną za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, ponieważ nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca winę w rozumieniu Kodeksu Karnego. Oskarżona nie dała posłuchu normie prawnej, mimo iż miała taką możliwość.

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne, analizując i oceniając w powyższy sposób zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie budzi wątpliwości, iż zachowanie oskarżonej stanowi czyn zabroniony którego społeczna szkodliwość jest dość znaczna.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości Sąd kierował się w szczególności:

- rodzajem i charakterem naruszonego dobra jakim jest w przedmiotowej sprawie bezpieczeństwo uczestników ruchu drogowego;
- rozmiarami wyrządzonej szkody – pokrzywdzona doznała naruszenia czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni;
- sposobem i okolicznościami popełnienia czynu – J. W. dopuściła się zarzucanego jej czynu mimo, iż musiała zachować szczególną ostrożność wykonując manewr skrętu na skrzyżowaniu. Ponadto nie było żadnych okoliczności, które stanęłyby na przeszkodzie aby mogła zachować się w sposób prawidłowy;
- rodzajem naruszonych reguł ostrożności – oskarżona naruszyła podstawowe zasady zachowania należytej ostrożności w ruchu drogowym.

Wymierzając karę Sąd uwzględnił na korzyść oskarżonej przede wszystkim jej uprzednią niekaralność. Ponadto przyznała się ona do popełnienia zarzucanego jej czynu i chciała skorzystać z instytucji skazania bez przeprowadzania rozprawy w trybie art. 335§ 1 kpk. Żałowała też swojego zachowania.

Sąd nie dopatrył się natomiast w niniejszej sprawie żadnych okoliczności obciążających wobec oskarżonej.

Mając na uwadze powyższe kwestie, a także zważając, aby kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także, aby zrealizowała cele zapobiegawcze i poprawcze w stosunku do oskarżonej oraz wytyczne w zakresie prewencji ogólnej, Sąd wymierzył J. W. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności zawieszono na okres próby 2 lat. Zawieszając wykonanie kary Sąd kierował się przede wszystkim tym, iż w stosunku do J. W. orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności nie jest konieczne. Oskarżona nie była

dotychczas karana, żałowała swojego czynu. Wszystko to może wskazywać na incydentalny charakter czynu którego się dopuściła. Argumenty tu wskazane, stały się podstawą uznania, że pomimo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności oskarżona będzie w przyszłości przestrzegać porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa.

Jak stanowi art. 70 § 1 kk w przypadku zawieszenia wykonania kary pozbawienia okres próby wynosi od 1 roku do 3 lat. Tym samym Sąd określając okres próby na okres dwóch lat miał na uwadze z jednej strony szereg okoliczności łagodzących dotyczących oskarżonej i brak okoliczności obciążających.

W ocenie Sądu wyznaczony okres próby pozwoli na weryfikację pozytywnej prognozy kryminologicznej postawionej wobec oskarżonej. Kara ta w połączeniu efektywnie zastosowaną sankcją w postaci grzywny powstrzyma oskarżoną od popełnienia w przyszłości przestępstw, a w społeczeństwie wzmocni przekonanie o skuteczności udzielonej przez państwo ochrony prawnej.

Należy zaznaczyć, że wśród zastosowanych wobec oskarżonej sankcji, kara grzywny podlega efektywnemu wykonaniu, stanowi zatem realną dolegliwość, jaka dotknie sprawcę pozostawiając ją w przekonaniu negatywnej oceny czynu, którego się dopuściła.

Na podstawie art. 71 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonej karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 20 złotych. Miarkując wysokość kary grzywny, oprócz okoliczności wskazanych powyżej Sąd miał na uwadze również sytuację materialną i osobistą oskarżonej. Sąd baczyl by nie przekraczała ona możliwości zarobkowych i majątkowych oskarżonej. Jest ona osobą osiągająca regularny dochód na poziomie 761 złotych miesięcznie. Nie ma jednocześnie nikogo na swoim utrzymaniu. Zasądza kara grzywny nie przekracza tym samym jej możliwości finansowych.

W niniejszej sprawie oskarżycielka posiłkowa była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata. Tym samym poniosła koszty należące do kosztów procesu (art. 616 § 1 pkt 2 kpk). W oparciu o treść art. 627 kpk od skazanego

w sprawach z oskarżenia publicznego Sąd zasądza wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Sąd na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwotę 420,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Ponieważ zgodnie

z art. 616 § 1 pkt 2 wydatki strony obejmują koszt ustanowienia w sprawie jednego pełnomocnika, oskarżycielowi posiłkowemu przysługuje zwrot kosztów zastępstwa adwokackiego od oskarżonego, co do którego wydany został wyrok skazujący. Sąd zasądzając kwotę 420,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego miał na uwadze treść § 2 ust. 1 i 2, § 14 ust. 2 pkt 3 i ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1348 ze zm.). Sąd mając na uwadze nakład pracy pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej zasądził wynagrodzenie na poziomie stawek minimalnych.

O kosztach postępowania wobec oskarżonej orzeczono na podstawie art. 627 kpk. Stanowią je:

- ryczałty za doręczenia wezwań i innych pism w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem w I instancji – 40 złotych;
- opłata za dane o karalności - 30 złotych;
- należności biegłego za wydanie opinii dotyczącej stanu zdrowia pokrzywdzonej 76,84 złotych.

Natomiast opłaty wymierzono na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Tj. Dz.U. nr 49 z 1983 r. poz. 223 ze zmianami).

Dodatkowo Sąd pragnie zauważyć, iż według nowego brzmienia art. 72 § 1 kk (obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 roku) zawieszając wykonanie kary, jeżeli nie orzeka się środka karnego, Sąd jest zobligowany do poddania oskarżonego przynajmniej jednemu z obowiązków wskazanych w art. 72 § 1 pkt 1-8 kk.

Sąd w niniejszej sprawie powielając błąd organu prokuratorskiego z wniosku złożonego w trybie art. 335 § 1 kpk nie nałożył na oskarżoną żadnego z obowiązków wskazanych w art. 72 § 1 pkt 1-8 kk.

Niezależnie jednak od powyższego Sąd pragnie zauważyć, iż powyższy błąd nie może stanowić podstawy apelacji.

Zgodnie bowiem z art. 447 § 5 kpk podstawą apelacji nie mogą być zarzuty określone w art. 438 pkt 3 i 4, związane z treścią zawartego porozumienia o którym mowa w art. 343 kpk, art. 343a kpk i art. 387 kpk.

Tym samym nie może stanowić podstawy apelacji niezastosowanie środka związanego z poddaniem sprawcy próbie, gdy brak orzeczenia tego środka stanowi wynik zawartego porozumienia, o którym mowa w art. 343 kpk.

Wyrok zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 24.06.2016 r. syn.akt IV Ka 299/16.